

Søndagen den 30te August 1874.

En Pennetegning.

(Af Calma.)

Paa en Herregaard i det nordlige Sjælland sad en Foraarsdag i Skumringen tre Personer i den hyggelige Dagligstue, der var udstyret med al den Skjønhed og Comfort, som er saa velgjørende, naar en fin Smag har ledet Arrangementet. Husets Frue, en noget fyldig Brunette med intelligente Træk og aandfuldt Blik, sad med korslagte Arme i en hvilende Stilling, medens de to Andre, en blond ung Pige og en høj, slank Yngling, vare placerede i en *causeuse*, der stod foran Kaminen, i hvilken Tjeneren efter Middagsbordet havde tændt et lille Baal. Den unge Mand morede sig med at kaste Papirstumper ind i Ilden, medens han af og til skottede op til Fruens Søster, Frøken Clara, der ligesaa ivrigt som ved høilys Dag strikkede paa et Fødtæppe.

»Det var ret en Skam af Dem, Lange, at tilintetgjøre den smukke Tegning og nu give den til Pris for Flammerne; jeg havde ret glædet mig til at smykke mit Album med den.»

»Tegningen var daarlig, kjære Frue, og man kan ikke være kritisk nok. Jeg har ofte efter nogen Tids Forløb gjenstet Producter af min Skaberevne, som jeg forgjæves har villet tilbytte mig imod Løfte om et bedre Arbeide; men Folk ligne i den Henseende alle hverandre, Svaret lyder næsten altid: »Vi vide hvad vi have, men ikke hvad vi faae.» Som om Kunstnerne vare saa karrige med deres Tegninger eller utroe mod deres Løfter!»

»Ja, Kunstnerne ere ikke Alle saa elskværdige som De i den Henseende, og derfor beder jeg Dem om endnu i Aften at erstatte mig Tabet.»

»Naar det blot ikke kjeder Frøken Clara altfor meget, skal jeg gjerne parere Ordre.»

»Paa ingen Maade,« svarede den unge Pige. »De er jo nok saa venlig som altid, at fortælle mig lidt om, hvad den forestiller.»

Fruen satte Lamperne tilrette foran Kunstneren, saa at de lyste paa bedste Maade, hentede saa Æsken med Tegneapparaterne og tilbød at spidse Blyanterne. Mappen blev slaaet op og Lange begyndte efter nogen Tøven at tegne. Først brugte han Blyanten, men saa kastede han denne og greb en Rørpen.

»Det er et forunderligt Materiale,« yttrede Fruen, der havde flyttet sin Stol tæt hen ved Siden af Langes, for at kunne følge enhver af hans Bevægelser paa Papiret; »jeg har aldrig bragt det saa vidt at turde indlade mig med det.»

»Og dog forsikrer jeg Dem, at Intet bedre formaaer at gengive Lys og Skygge, Varme og Kulde end denne Pens fede eller magre Streg. Mig forekommer det, at man kan lægge en langt dybere Følelse i sine Tanker, naar man bruger Pennen, end naar man er henvist til den kjedelige Blyant.»

Der blev nu en lang Pause, i hvilken man kun hørte Pennens Kradsen paa Papiret og Ildens Knitren i Kaminen.

»Jeg troer virkelig, at det bliver en hel Cyclus af Billeder, indfattet i en Ramme af spillende, syngende og tegnende Genier,« sagde Fruen pludselig, »og det aner mig, at jeg veed, hvad de skulle forestille, efter Begyndelsen at dømme.»

I samme Øieblik aabnede Tjeneren Døren og anmodede Fruen om at komme over i Herrens Værelse, da han gjerne vilde tale med hende.

»Hvor ærgerligt, at blive kaldt bort netop nu,« udbrød Fruen. »Lad mig see, lille Clara, at Du ikke underholder Lange altfor godt, saa han glemmer at tegne. Bliver han ikke færdig i Aften, kan jeg risikere, at denne Tegning gaaer samme Vei som den første, eller at han flyver bort imorgen, og saa Godnat, stakkels Album.»

Da Døren havde lukket sig efter Fruen, gjen- tog Pausen sig. Endelig tog Frøken Clara Ordet.

»Tør jeg faae Del i min Søsters Glæde? Vil De sige mig, hvad De tegner?»

»Det vil jeg nok!« svarede Lange med en let skjælvende Stemme, »ifald Frøkenen vil uleilige sig herhen.»

Den unge Pige reiste sig op, og nærmede sig langsomt Bordet. Lange tog hendes Haand og saae paa hende med et Par Øine, hvis Udtryk ikke kunde misforstaaes. Idet han derpaa førte hendes Fingre pegende henover Papiret, begyndte han at forklare.

»Tænk Dem, Frøken Clara, en smuk Sommerdag med varm Himmel og enkelte Skyer i Horizonen. Under det tætte Bøgeløv sidder en ung Kunstner med sin Malerkasse; foran ham staaer en gammel Kone med sin Brændedragt paa Ryggen, medens en Bondedreng ligger henstrakt i Græsset ved hans Side, støttende Hovedet paa Hænderne, i dyb Betragtning af Moderens Træk, der snart ere fængslede paa Lærredet. I den solbeskinnede Gang komme to Damer spadserende med hinanden under Armen; de blive staaende i Afstand for ikke at forstyrre.»

»Den næste Situation forestiller Kunstnerens Flytning fra Gaardmanden, hos hvem han havde taget Logis. Herregaardsvognen holder for at hente ham, og han siger i Døren Farvel til de venlige Folk. Saa kommer der et Billede, min Frøken, som som»

»Forestiller Kunstnerens Forskrækkelse, da han opdager, at den unge Pige, Fruens Søster, er blind, ikke sandt? Og saa?»

»Seer man,« vedblev Lange efter et undertrykt Suk, »et Selskab i en Baad paa Søen i Maaneskin.»

»Viis mig, hvorledes de sidde, Lange!»

»Roret styres af Deres Søster; Deres Svoger og Kammerjunkerens roe, og De og jeg sidde paa den bageste Tofte.»

»Ja rigtig, saaledes var det.»

»Aaret efter modtages Kunstneren atter paa Herregaarden; han er nu en god Ven af Huset og spadserer med Frøken Clara i den milde Foraarsluft, fortæller hende om Farverne og Naturen, om Lys og Skygge, om Ansigtets forskellige Udtryk, som Speil for Sjælens Stemninger, og hun lytter med spændt Opmærksomhed.»

»Tilvisse! Gjennem Deres Øine lærte jeg blinde Stakkel først ret at see. Er der mere endnu paa Tegningen? Jeg synes, jeg kan føle flere Streger!»

»Det er Dagligstuen her. Deres Søster sidder ved min Side, som hun nylig gjorde, jeg tegner, og De er beskæftiget med Deres Arbeide.»

»Og skal det nu være det Sidste? Eller har De maaskee tænkt, hvorledes det Næste vil blive?» spurgte Clara med sagtere Stemme.

»Det vil beroe paa Dem, kjæreste Frøken! Vil De, som i Aften, skjenke mig den Lykke hele Livet igjennem at turde see for os Begge og forklare Dem hvad jeg seer, da skal Slutningen blive en svag

Gjengivelse af det livsalige Øieblik, i hvilket to Hjerter bleve forenede.»

Den grædende Pige lagde sit Hoved paa hans Skulder; hun kunde ikke see den Fryd, der stod at læse i hans Aasyn, men nu kunde hun føle hans første Kys paa sine Læber.

I det Samme aabnedes Døren og en Stemme udbrød leende: »Naa, saa det var den Pennetegning, jeg skulde have!»

Genealogisk Notits.

Hans Majestæt aflagde under sit Ophold i Edinburgh et Besøg i sin Stammemoder Marie Stuarts berømte Residensslot Holyrood Castle. Følgende Tabel viser, hvorledes vor Konge i 9de Led er en Efterkommer af den navnkundige, ulykkelige Dronning.

Marie Stuart,
Dronning i Skotland, g. m. Henrik Darnley.

Jakob VI (I),
Konge i Skotland og England.

Elisabeth,
g. m. Churfyrst Frederik V af Pfalz.

Sophie,
g. m. Churfyrst Ernst August af Hannover.

Georg I,
Konge i Storbritanien.

Georg II,
Konge i Storbritanien.

Louise,
g. m. Kong Frederik V af Danmark.

Louise,
g. m. Landgrev Carl af Hessen.

Louise Caroline,
g. m. Hertug Vilhelm af Glücksborg.

Christian IX.

J. K.

Verdens-Barometret.

London	27	August	3 pCt. Consols	92 ³ / ₄ .
Paris	26	—	3 - Rentes	63. 55.
Wien	27	—	Øster. Statsbane	320. 55.
Berlin	26	—	Consol. 4 ¹ / ₂ pCt. Statslaan	105 ⁷ / ₈ .
Kjøbenhavn	28	—	4 - kgl. Obligat.	93.

Veirforholdene paa Landbohøiskolen
fra den 21. til den 27. August 1874 incl

Dato.	Middel- varme (C. °)	Høieste Varme.	Laveste Varme.	Fugtig- hedsgrad Kl. 8 1/2 pCt.	Lufttryk. Kl. 8.	Regnhede i Liniez.
21..	16,01	22,0	8,0	78,5	28" 3,90	1,28
22..	16,24	22,0	9,5	80,5	28" 4,19	0,08
23..	14,24	21,0	12,5	72,5	27" 11,81	0,14
24..	12,27	16,5	6,8	67,0	27" 11,77	—
25..	11,87	18,5	6,2	83,5	27" 11,39	2,15
26..	10,74	18,0	7,0	70,0	27" 11,17	0,23
27..	12,64	18,5	3,0	62,0	28" 0,21	—

Anm. Middelvarmen er bestemt ved lagttællinger Kl. 7, 12 og 11, og Lufttrykket som Middeltallet af lagttællinger Kl. 8, 10 og 2.